

Vida Forčič

PREMIŠLJEVANJE O RASIZMU

Da je rasizem pojav, ki še obstaja, je lahko opaziti. Je pojav, ki se skriva v naših vsakdanjih pogovorih, v naših vsakdanjih dejanjih. Vsi vemo zanj, kaže se zavedno in nezavedno. Tarče sodobnega rasizma pa imajo presenetljivo podobne značilnosti tistim iz preteklosti.

Današnji rasizem je ovit v aluzije. Diskriminacijski stereotipi temeljijo bolj na favoriziranju lastne skupine kot na diskriminaciji druge. Sodobni življenjski stil prikazuje tudi naraščajočo individualizem. Slabijo se skupinske vezi, zato družba ne sprejema odkritih sovražnosti. Nezaželenost stikov z določeno skupino se kaže z ignoriranjem, tihim prezirom in nezanimanjem zanje.

Primer: v preteklosti so Američani svoje črnce imenovali nigger. Danes je to politično nekorektno, zato jih imenujejo African-American. Ali se je s tem spremenil tudi odnos do njih, ali pa se je spremenila le beseda? Kdo ve. Tako se torej zdi: danes naj bi bili mi civilizirani ljudje bolj olikani od naših predhodnikov... za to se moramo tudi bolj elegantno izkazati.

Pri nas, v Evropi, je bil razvoj rasizma bolj gladek, saj ni doživel velikih prelomnih revolucij, ki bi nas prehudo pretresle. Da ne sežemo pregloboko v preteklost, pa lahko omenimo le Hitlerja in njegove rasne teorije, ki so danes skoraj izpuhtele v nič – pred evidenco njegove norosti in krutosti.

Znano dejstvo je, da je rasizem posledica nekega strahu. To je navadno strah pred prevlado drugih. Hitler je za to, da je ta strah še bolj razpihal, ust-

varil celo vrsto izgovorov, ki se nam danes lahko zdijo celo smešni. Pravzaprav pa je rasizem tudi neke vrste samoobramba, ki je bila v določenih zgodovinskih trenutkih celo potrebna za preživetje narodov in kultur. A kje je meja med pozitivnim »samoobrambnim strahom« in manj sprejemljivim rasizmom v mentaliteti posameznikov? Kako omejiti občutek ogroženosti, da preprečimo neprijetni razvoj v intolerantnega rasista?

S tujci, ki se vedno bolj pogosto pojavljajo na naši zemlji, ne vemo, kaj bi storili, kako naj se obnašamo in kaj lahko od njih pričakujemo. Večinoma ne poznamo njihovega jezika, zato nam je še bolj jasno, da so drugačni od nas in morda grožnja nam avtohtoncem. Ali bodo le-ti tujci nekoč, »če gre tako naprej«, številčnejši od nas do te mere, da nas bodo nadomestili in bo naš Trst postal njihov dom? Kakšne so posledice za naše potomce? Naj se tega bojimo? Ali naj jih odprtih rok sprejmemo v svoje domove? Veliko vprašanj imamo, na katera moramo odgovarjati.

In še opozorilo za konec.

Rasistično obnašanje je lahko velikokrat slabo sprejeto v javnosti. To je zato, ker vsebuje rasizem sam po sebi negativno komponento. To je komponenta, ki vzpostavlja neko človeško-meritveno lestvico. Nekdo je »boljši« od nekoga drugega. Zavedati se moramo, da ko izustimo rasistično opazko v določenem kontekstu, lahko v trenutku naredimo »gaffe«, saj ima morda naš elegantni sogovornik iz sodobne medkulturne družbe tudi medkulturne sorodnike ali prijatelje, o katerih ne vemo nič. Časi se spreminjajo, in nimamo več vsi enojezičnih staršev, ki bi prihajali iz iste vasi. In to ni nujno nekaj negativnega!

Mislim, da je rasizem res nevarno orodje iz preteklosti, za katerega bi bilo boljše, da tam tudi ostane.

URŠKA ŠINIGOJ

(Nagrada občinstva in 2. nagrada komisije na likovnem natečaju MOSP-SKK 2010)

foto Zuzana Ferkova

Vsako leto v velikonočnem času poteka tradicionalni **Easterseminar**, ki ga prireja organizacija Youth of European Nationalities in katerega se udeležijo mladi iz raznih evropskih manjšin. Na letošnjem seminarju je bilo udeležencev kar 170, med katerimi so bili tudi predstavniki naše slovenske manjšine v Italiji: Mirjam Malalan za MOSP in Matia Mozenich za MzM. Pred letom dni sta se ti dve organizaciji zmenili, da bosta v organizaciji YEN skupaj predstavljali mlade iz slovenske manjšine v Italiji, saj so

Mladi za mlade nasledniki Mladinske sekcije Slovenske skupnosti, ki je bila med ustanovitelji YEN-a, MOSP pa s to evropsko organizacijo sodeluje že desetletja.

Letos je mladinsko srečanje potekalo od 27. marca do 2. aprila v **Ohridu** v Makedoniji. Letošnja organizacija seminarja je bila čisto posebna, saj so zanjo poskrbele kar tri različne organizacije Vlahov, in sicer iz Romunije, Albanije in Makedonije, da bi enakovredno predstavili položaj svoje manjšine na Balkanu. Vlahi je prvotno ime, s katerim so južni Slovani po svoji nase-

litvi na Balkanu imenovali staroselsko nomadsko prebivalstvo. Danes se ta izraz skoraj ne uporablja, saj današnji Vlahi sami sebe imenujejo Armánj (iz latinskega Romaus, Rimljan).

Manjšina Vlahov je uradno priznana samo v Makedoniji, čeprav so številno prisotni tudi v Albaniji, Romuniji, Grčiji, Bolgariji in Srbiji. V zadnjih letih se predvsem v Romuniji borijo za

foto Frank Klindt Bossen

priznanje svojih pravic, kar smo opazili v delovanju organizacij – predvsem mladinskih, kjer res dobro sodelujejo med seboj in imajo veliko število aktivnih članov.

Gostitelji Easterseminarja so se tako predstavili tudi kot novi uradni člani YEN-a.

YEN je mednarodna evropska mladinska organizacija, ki združuje organizacije mladih različnih narodnosti oziroma narodnih in etničnih manjšin po celi Evropi. Ta organizacija daje možnost spoznavanja različnih razmer, v katerih živijo mladi, uspehov ali problemov, s katerimi se soočajo razne narodnostne in jezikovne skupnosti.

Letošnji program je bil kar pester. Poleg rednega občnega zbora YEN-a, so priredili delavnice, med katerimi naj omenimo delavnico za pripravo prošenj za pridobivanje evropskih sredstev, delavnico razvijanja autofinansiranja mladinskih organizacij, delavnico za odkrivanje

MOSP in MzM

IZREDNA
MLADINSKA
IN SPOZNAVNA
V

foto Zuzana Ferkova

Zgoraj: Gramostenj – tradicionalne makedonske pesmi; med rednim občnim zborom. V sredi: sprehod ob Ohridskem jezeru.

Desno: Sveti Naum Preslavski ob jezeru.

mladih leaderjev v organizaciji ter delavnico za motiviranje članov v lastnih organizacijah. Vse te dejavnosti so vodili strokovnjaki in izvedenci, ki se s temi temami vsakodnevno ukvarjajo.

Seminar je tudi priložnost za redni občni zbor, ki je bil letos izrednega pomena, saj je bil izvoljen nov predsednik, in to je Sebastian Seehouser iz Južne Tirolske, nova podpredsednica, odgovorna za finance, to je Gradiščanka Sonja Horvath, izvolili so tudi nove komi-

sterseminarju v Ohridu

USPEŠNO SREČANJE ME MANJŠINE OV

sarje za komunikacijo, politiko in razvoj ter izbrali delovne skupine, katere bodo delovale celo leto. Sama sem se vključila v skupino za komunikacije in čez mesec dni bom morala v Celovec na prvi uradni sestanek te delovne skupine.

foto Frank Klindt Bossen

Ob uradnem delovnem programu smo šli na izlet v Ohrid, krasno mesto ob jezeru, ter v Krušhevo, mesto sredi gora, ki ja znano smučarsko središče, tako da zabave ni manjkalo. Taki seminarji so po mojem mnenju res posebna izkušnja in obogatitev, spoznaš veliko zanimivih, motiviranih ljudi, ki so ti vedno na razpolago za katerokoli informacijo ali nasvet, saj se v svojih manjšinskih skupnostih in mladinskih organizacijah vsakodnevno soočajo z istimi razmerami kot mi. Sama sem v teh letih, ko sem članica mednarodnega krožka MOSP-a in se udeležujem mednarodnih manjšinskih seminarjev in izmenjav, spletla veliko prijateljstev, ki so se v letih utrdila in večkrat smo se tudi srečevali mimo uradnih dogodkov.

Letošnji seminar pa je bil res uspešen, in komaj čakam na naslednjega v Celovcu, kjer nas pričakuje izredno bogat program.

Kdorkoli bi rad sodeloval v mednarodnem krožku MOSP-a in preko njega tudi v YEN-u, ima letos veliko možnosti. Julija bo na programu pevsko mednarodno srečanje **Voices of Europe**, in sicer na Nizozemskem, od 10. do 12. septembra pa bo festival **"Dan Mladine"** v Avstriji. Takoj zatem, od 12. do 18. septembra, bo še **Jesenski seminar** na Koroškem. Kdor se želi pridružiti, lahko stopi v stik s člani MOSP-a preko Facebook skupine »Mosp-Skk«.

Mirjam Malalan

foto Frank Klindt Bossen

foto Frank Klindt Bossen

foto Zuzana Ferkova

Zgoraj: Ohrid "by night"; spomenik Ilinden pri Kruševu; po ulicah Kruševa.

Levo: bivša predsednica Hester in novo izvoljeni predsednik Sebastian.

Spodaj: skupinska slika.

Daniel Doz

Zvok trobente plava skozi gozd kakor vzdih. Kakor stok.

Molčiš. Tvoja tišina je
kakor stok žalostnih
kapelj dežja,
ki močijo liste dreves
tega temačnega gozda.

Sedaj, ko opazujem vse to,
razumem, kako sem nemočen
pred usodo.

In tudi ti, ki misliš,
da se te ta svet nič ne
tiče, tudi ti, ki trdiš,
da to ni tvoja vojna,
tudi ti, umirajoča sapa,
boš padla na tem polju.
Ker človek ni nič drugega
kot nespreten igralec
na odru življenja; in
vsi gledalci že vnaprej
vedó, kako se bo tragedija
končala.

Tudi ti, večni veter
modrosti, veš, da me
boš moral peljati s
seboj.

In že slišim tvoj prihod.
V sebi čutim
tisto sladko bolečino,
ki jemlje dan za dnem
luč v mojih očeh.
In tvoj glas postaja
vedno glasnejši,
vedno močnejši,
o groza, čutim tvoj prihod.

Glej: ciklama že joče moj
odhod. Mogoče se bo nekoč
moj glas pridružil tisti
nenehni turobni simfoniji,
ki daje in jemlje, ki
kliče iz te krvave zemlje,
da spomini na naš obstoj
že bledijo.

To tragično in trajno
trobento, ki trese in trobi
neko trudno žalostinko –
vse to že zdavnaj slišim.

Njen zvok, kot če bi letel
nad svetom, ki ga
nihče več ne prepozna,
preletl ta surov gozd
in zavedam se, da nič
ne bo, kot je bilo.

Prvi sneg, a se ga
sploh ne zavedam.
Veš, prav zdaj razmišljam
o vsem, kar se mi je
pripetilo. Znova in
znova čutim tisto
sladko bolečino; zame
je postala vsakdanja.
Ne zavedam se,
da je trobentač že
zdavnaj nehal trobiti.
Sedaj, ko končno odprem
zaspane oči, vidim,
da se je narava preoblekla
v prekrasno belino.

Človeštvo me je zapustilo,
v tem temnem, zasneženem
gozdu.

Vem, da okoli mene ljudje
iščejo večno radost in mir.
Sploh ne vem, če ju bodo
dosegli, gotovo pa jaz ne
bom še dolgo tu.

Zaslišim zvok
tiste negibne neskončne
tišine, ki me stalno kliče;
in slišim to žalostno
kričanje neme globine;
in že sem tvoj, o večnost.

(Pesem je prejela drugo nagrado na literarnem natečaju MOSP – SKK)

NARAVA IN ČLOVEK

Narava in človek. Konflikt ali sodelovanje? V teku stoletij so se mnenja razvijala, si nasprotovala in se spreminjala. Srednjeveški človek je v naravi videl vsako grešno dejanje, humanistični pogled pa je človeka ločil od božjega in ga opisal kot centralni mikrokozmos v naravnem okolju. Narava je v romantiki utelešala vihrava čustva umetnikov, v razsvetljenstvu so se znanstveniki z njo empirično ukvarjali in bili prepričani, da jo bodo nadvladali. Odnos med naravo in človekom je torej napolnjeval velike mislece z dvomi in vprašanji; še dandanes se verjetno marsikdo sprašuje, ali smo ljudje še vedno del te narave ali smo se od nje odtujili. Ob naravnih katastrofah tudi večkrat dvomimo, da je imel mogoče mladi Leopardi prav, ko je naravo označil kot hudobno in privoščljivo mačeho.

Tipičen primer je gotovo izbruh islandskega vulkana Eyjafjallajökull, ki je povzročil pravo svetovno zgago. Na tisoče letov je bilo zaradi ogromnega in škodljivega oblaka odpovedanih, veliko pa je bilo tudi strahu, očitkov in vprašanj. Brezglavo se zanašamo na tehnologijo, ki nas bo v vsakem primeru rešila. Ampak smo gotovi, da bo to res?

Ta tehnologija ni v določenih primerih sposobna niti počistiti za sabo: črni madež, ki se širi po Mehiškem zalivu je postal pravi svetovni problem. Najboljši svetovni tehniki so se takoj spravili na delo in postavili ogromno črpalko, ki naj bi vsaj nekoliko ublažila katastrofo, ki jo je človek sam povzročil. Iskanje primerne in dokončne rešitve je še vedno v teku: od tega, da bi v morje vrgli kupe sena, pa do nuklearnih eksplozij, ki jih je predlagala Rusija. Vsak dan pa se v

morje izliva približno 750.000 litrov nafte, kar uničuje bližnjo obalo in vse, kar tam živi in raste.

V takih primerih bi bilo mogoče bolje, da bi si človek končno postavil mejo.

Stalno iščemo nove, fantazmagorične iznajdbe, ki človeku prinašajo nove in nove užitke. Ali ni najlepši užitek sprehod v lepi naravi?

Vsaka iznajdba naj bo narejena tako, da bo naravi prijazna!

A. N.

Romantična večerja v dvoje

Bi radi presenetili vašo sladko polovičko s posebnim večerom, kjer bi se zaljubljeno gledala v oči in bi se vi hkrati izkazali kot idealen partner? Ali ste spet kakšno nakuhali in se morate presneto potruditi, da bi se oprostili?

Za oboje obstaja odgovor: pripravite romantično večerjo v dvoje! Priskrbite si pravo glasbo in dišečo svečo, zavijajte si rokave in poprimite za trdo delo v kuhinji. Kozice, noži, kuhalnice, pečice in komplicirani recepti ... Kaj vam pa more vse to, če vas žene ljubezenski navdih?

V pomoč vam ponujam menu za večerjo v dvoje. Dobro branje ter kuhanje in seveda: dober tek!

PRVI KROŽNIK

Prva jed je tista, ki se najprej pojavi na mizi, zato mora imeti mamljiv vonj in lep videz. Lahko pripravimo testenine, riž ali kaj drugega, jaz pa sem za to večerjo izbrala bolj bogat recept: cmoke z žafranom in dimljenim lososom.

Sestavine:

približno 400 g krompirjevih cmokov

70 g dimljenega lososa

100 g smetane

ščepec žafrana

košček česna

kozarček belega vina

ščepec peteršilja

nekaj olja

Kako pripravimo:

Najprej morate skrbno narezati losos. V večji ponvi scvrite česnovo lunico z oljem, nato jo

odmaknite in dodajte dimljen losos. Ko se je losos že nekoliko obarval, polijte ga z belim vinom in potresite nanj še žafran. Vse skupaj kuhajte še minuto, nato dodajte smetano in pokuhajte, dokler se bo omaka zgostila.

Nato skuhajte cmoke, vmešajte jih v omako in okrasite s peteršiljem.

Za posebno priložnost lahko na robu krožnika z balzamičnim kisom narišete srček.

GLAVNA JED

Za glavno jed bo najbolje, da pripravimo mesnat krožnik, ki je vsekakor lahek, saj nas bo nato čakala še sladica! Belo

*»Zvok trobente plava skozi gozd.
Kakor vzdih. Kakor stok.«*

Literarni, likovni in fotografski natečaj SKK-MOSP

Mladinski organizaciji MOSP – Mladi v odkrivanju skupnih poti in SKK – Slovenski kulturni klub vsako leto prirejata literarni, likovni in fotografski natečaj ob prazniku slovenske kulture pod pokroviteljstvom Slovenske prosvete. Tudi letos je bil natečaj, ki je bil kot vsako leto namenjen vsem mladim do 25. leta starosti, izjemno uspešen: komisija je namreč prejela veliko število prispevkov, predvsem literarnih, in v vseh kategorijah podelila vse tri odlike. Udeleženci natečaja, ki so se lahko letos navdihnili

ob temi »Zvok trobente plava skozi gozd. Kakor vzdih. Kakor stok«, so nagrade prejeli na slovesnem podeljevanju v četrtek, 8. aprila, v prostorih Peterlinove dvorane v Trstu.

Posebnost letošnje izvedbe je bila, da so vse strokovne komisije obogatili s prisotnostjo mladih: v vsaki komisiji je bila namreč ena predstavica društva MOSP, ki je tudi izrazila svoje mnenje nad prispelimi prispevki. Literarno komisijo so letos sestavljali pisateljica Evelina Umek, urednica Nadia Roncelli in predsednica MOSP-a

meso je gotovo najboljše za te priložnosti, lahko pa ga popestrimo s posebnimi dodatki, kot je npr. papaja, ki je povsod znana kot ljubezenski sadež. Zato predlagam kot glavno jed piščančji zrezek z omako papaje.

Kaj potrebujemo?

2 piščančja zrezka
žlička žafrana
1 srednje velika papaja
1 cimetova paličica
žlička muškatnega oreška
pol skodelice mesnate juhe
2 žlici sladkorja
1 žlica limoninega soka

Najprej pozlatimo meso na toplem olju. Tačas skrbno očistimo papajo, tako da jo olupimo in odstranimo koščice. Razrežemo jo na majhne koščke. K mesu dodamo žafran. Po nekajminutnem kuhanju dodamo limonin sok, sladkor, cimet in muškatni orešek. Vse skupaj še pet minut cvremo, na koncu dodamo še papajo, juho in nekaj soli. Ko vse skupaj zavre, prenesemo kuhanje še v peč na 125 stopinjah.

SLADICA

Najboljša na svetu je čokolada! Tako pravi znana slovenska popevka ... Gotovo boste partnerja presenetili z okusno in privlačno sladico, če bo dišala po čokoladi. Svetujem vam čokoladno strjenko, saj je okusna in preprosta.

Potrebujete:

5 svežih rumenjakov
3 sveže beljake
300 g sladke smetane
250 g črne čokolade
piškote in sladkor v prahu
za okras

Čokolado stopimo na sopari. Rumenjake s polovico sladkorja penasto stepemo, nato dodamo čokolado in pustimo, da se ohladi. Beljake z ostalim sladkorjem stepemo, dokler ne nastane penasta zmes, ki jo nato dodamo čokoladnemu kompostu. Na koncu vmešamo še smetano, ki smo jo prej stepili. Čokoladno zmes lahko razporedimo v kozarčke ali pustimo v večji skledi, v hladilniku pa mora počivati vsaj tri ure, nato postrežemo z dvema žličkama. Zagotovljeno zblizanje!

Upam, da vam bo recept uspel. V skrajnem primeru imate še vedno na voljo najbližjo restavracijo: gotovo manj intimno, manj komplicirano, a bolj zanesljivo.

Žafran, cmoki, papaja in čokolada. Dober tek!

Maruška Guštin, likovne izdelke so ocenjevali umetnostna kritičarka Magda Jevnikar, likovnik Matej Susič in odbornica MOSP-a Julija Berdon, fotografske pa inž. Marjan Jevnikar, izvedenec

Darko Bradassi in odbornica MOSP-a Helena Pertot.

Literarna komisija je prvo nagrado podelila **Valentini Oblak** za novelo **Beethoven**, **Daniel Doz** se je s svojo pesmijo **Zvok trobente oz. Tvoja tišina** uvrstil na drugo mesto, ex aequo pa sta si tretje mesto delili **Giulia Leghissa** za novelo **Dimitri in trobenta** ter **Lenart Legiša** za pesem **Zvok trobente oz. Pomladno jutro**. Likovna komisija je najvišjo oceno dodelila **Federici Samec**, na drugem mestu se je znašla **Urška Šinigoj**, ki je odnesla tudi nagrado publike, tretje mesto pa je pripadlo **Matjeju Košuti**. Najboljši fotograf

ski prispevek je po mnenju strokovne komisije, ki je ocenila fotografske izdelke, poslala **Patricija Uršič**, drugo nagrado je prejela **Veronica Carli**, tretje mesto pa si je prislužil **Janoš Jurincic**, ki ga je nagradila tudi publika.

Literarnim prispevkom niso pripadle nagrade publike, saj so se zaradi visokega števila prejetih literarnih izdelkov organizatorji odločili, da ne priredijo vsakoletnega recitala. Publika je letos slišala samo nagrajene literarne prispevke, ki so jih prebrali nekateri člani gledaliških skupin, ki delujejo v okviru obeh društev.

Patrizia Jurinčič

Beethoven

Beethoven je cele dneve sedel na kamniti klopi in zrl v zrak. Vaške ženice so ga prijazno pozdravljale, ko so hodile mimo, on pa jim je kimal in se odsotno nasmihal. Pod večerom se je ob njega usedal Javier in vse do pozne noči pripovedoval. Beethovnov svet je bil nem, Beethoven je bil gluhi. Morda se ga je prav zato oprijel ta vzdevek, morda je k temu pripomoglo to, da Beethoven ni nikoli spregovoril besede, ko pa je bil sam tam na klopi, je polnil tišino z nežnim petjem. Dan za dnem, uro za uro, je prepeval vedno eno in isto melodijo. Ljudje so s časom pozabili njegovo pravo ime, njegovi starši so umrli, ali pa odšli, kdo ve, družine ni imel. Edino, kar je bilo gotovo, je bilo, da je bil Beethoven gluhi od rojstva. Nastajale so zgodbe o njem, o njegovi gluhosti, o njegovi melodiji. Pravilo se je, da je melodija njegovega srca, da je bistvo njegove duše, ki se kaže v glasbi. Pravilo se je tudi, da je bil Beethoven gluhi, ker so njegovo mater ustrelili, ko je bil on še v maternici in je Beethoven zaradi strele oglušel. Tista pesem pa naj bi bila pesem, ki jo je njegova mati pela, ko ga je z zadnjimi močmi spravila na svet. Sploh pa se je pravilo veliko stvari; nobena izmed teh ni bila narobe, nobena izmed teh ni bila pravilna. Beethovnu za vse to sploh ni bilo mar. Cele dneve je sedel na kamniti klopi in poslušal, a ničesar ni slišal. Pel je, a še sam ni slišal lastne melodije. Ni je slišal, čutil pa jo je. Na koži je imela okus po pomladi, ne, pravzaprav po spomladanskem večeru in rahlem, nežnem vetru in po tišini. A ne taki morilni tišini, ki je vedno vladala v njegovi glavi, ne, po pomirjevalni tišini, taki, kot ko celo mesto spi in ti, sam, poslušáš. Beethoven je imel enega samega prijatelja: Javierja. Bil je mož, ki ga je žena zapustila in pobegnila z nekim Američanom. Odkar je žena odšla, Javier ni govoril več z nikomer, z izjemo Beethovna. Njemu je zaupal svojo bolečino, njemu je pripovedoval o svojih srečnih dneh, njegove besede so se izgubljale v tišino Beethovnovih ušes. Stari Javier je vedno pravil, da so odnosi kot ključavnice: na prvi pogled se marsikateri ključ sklada s ključavnico, v resnici pa lahko samo eden nekaj sproži. Beethoven te modrosti seveda nikoli ni slišal, toda hranil jo je kot najvišjega izmed življenjskih nauk. Ljudje še sedaj ne vedo, kako se je to lahko zgodilo, a nekega dne se je na klop ob Beethovna usedlo dekle. Pravilo se je, da je bila to pianistka. Skratka: ni minilo dolgo časa in že sta se poročila v majhni cerkvi

na griču. Gospodična, pravzaprav, bila je že poročena gospa, je pravila, da ji Beethoven pripoveduje stvari, no, seveda ni govoril, toda, povedal ji je, da je svojo melodijo slišal v sanjah. Gospodična, no, gospa je pravila, da se Beethoven zateka v sanje in da vedno nekaj govori, no, govori že ne, a pravi o teh sanjah. Uboga duša, kdo bi ji lahko verjel. Ženice so pravile, da je zmešana, da ji manjka kakšno kolesce... Saj, kako bi lahko drugače poročila gluhega človeka, če ne bi bila malo zmešana? Naenkrat pa je začel praviti, no, seveda ni govoril, bil je gluhi, vendar, pravil je, da niti v sanjah ne najde več miru, da se pripravlja nekaj groznega, takega, o čemer nismo še nikoli niti sanjali! Kakšna ironija, sanjač je govoril o sanjah... Pravzaprav, njegova žena je govorila, on pa je samo obupano tekal gor in dol s preplašenim obrazom. Kdaj pa kdaj se je za čas usedel na klop, a ni pel več. Skratka: res je prišla, vojna, hujša in bolj grozna od tistega, kar je kadarkoli kdo sanjal. Hiše so letele v zrak kot domine, ljudje so bežali, strah in obup sta prevzela prav vse. Beethoven je celo vojno presedel na klopi. Pel je, a njegovo petje je bilo bolj podobno joku. Ljudje okrog njega so umirali, on pa ni mogel slišati njihovih krikov na pomoč. Čudna usoda se je držala tega človeka. Na začetku ljudje niso verjeli, a s časom so tudi neverneži začeli verovati, da bo Beethoven umrl, tako se je pravilo, samo takrat, ko bo slišal. Vojna je končala in pustila za sabo lakoto in revščino. Ljudje, kar jih je ostalo, so si počasi počasi opomogli in življenje je spet steklo kot nekoč. Pomlad je prišla in drevesa so spet oživel, kot da bi pozabila na vse grozote, ki so se zgodile. Beethoven je še vedno sedel na klopi, Javier mu je spet vsak večer pripovedoval. Nekega večera pa Javierja ni bilo in Beethoven je spet, po dolgem času, zapel. Iz vasi je pridrvla njegova žena. Lepa je bila, oh, in še kako lepa v mesečini! Oči je imela na široko odprte in svetile so se. Usedla se je na klop poleg Beethovna. Malo sta sedela tam, objeta, nato je ona vzela njegovo roko in si jo je položila na trebuh. Beethoven je z roko nekaj začutil, rahlo je položil glavo na njen trebuh in končno: slišal je! Slišal je utrip novega srca.

Tisti dan je imel zrak na koži okus po pomladi in rahlem, nežnem vetru in po tišini. A ne taki morilni tišini, ki je vedno vladala v njegovi glavi, ne, po pomirjevalni tišini, taki, kot ko celo mesto spi in ti, sam, poslušáš.